

МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ПЛАНУВАННЯ І ПОРЯДКУ ПРОВЕДЕННЯ ЕВАКУАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ (ПРАЦІВНИКІВ) У РАЗІ ВИНИКНЕННЯ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ ТЕХНОГЕННОГО, ПРИРОДНОГО ТА ВОЄННОГО ХАРАКТЕРУ

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Методичні рекомендації щодо планування і порядку проведення евакуації населення (працівників) у разі виникнення надзвичайних ситуацій техногенного, природного та воєнного характеру (далі – Методичні рекомендації) розроблені з метою надання допомоги при розробці плануючих документів з евакуації в центральних та місцевих органах виконавчої влади, керівникам підприємств організацій, закладів та установ (далі - об'єкти).

У Методичних рекомендаціях надано пропозиції щодо визначення складу та основних завдань евакуаційних органів, порядку розроблення плану евакуації населення (працівників) та здійснення практичних заходів стосовно реалізації його заходів.

II. ЕВАКУАЦІЙНІ ОРГАНИ, СКЛАД ТА ЗАВДАННЯ

Для планування, підготовки та проведення евакуації, приймання і розміщення населення (працівників) за рішенням керівників центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, а на об'єктах - наказами керівників об'єктів незалежно від форм власності і підпорядкування створюються евакуаційні органи: евакуаційні комісії, збірні евакуаційні пункти (ЗЕП), проміжні пункти евакуації (ППЕ), приймальні евакуаційні пункти (ПЕП).

Адміністрації евакуаційних органів призначаються з числа керівного та особового складу центрального та місцевого органу виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, об'єктів на базі яких створюються ці органи.

Евакуаційна комісія

1. Евакуаційна комісія відповідає за безпосереднє планування, підготовку, організацію і здійснення евакуації працівників або населення у надзвичайних ситуаціях.

У разі загрози або виникнення надзвичайної ситуації організовується цілодобове чергування евакуаційних комісій у небезпечних районах.

2. Повноваження евакуаційних комісій.

Евакуаційні комісії міністерств (відомств) здійснюють:

планування та організацію проведення евакуації працівників центрального апарату, науково-дослідних інститутів (далі - НДІ), конструкторських бюро (далі - КБ), навчальних закладів, інших організацій;

визначення і підготовку бази для розміщення працівників центрального апарату, НДІ, КБ, навчальних закладів, інших організацій в безпечних районах;

контроль за плануванням, підготовкою та проведенням евакуаційних заходів підвідомчими об'єктами.

Евакуаційні комісії Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя здійснюють:

керівництво роботою евакуаційних комісій районів, міст, об'єктів;

надання допомоги в організації вивезення (виведення) і розміщення евакуйованого населення (працівників) в безпечних районах;

організацію взаємодії з спеціалізованими службами цивільного захисту з питань всебічного забезпечення евакуйованого населення (працівників).

3. Основні завдання евакуаційної комісії:

планування, підготовка і проведення евакуації населення (працівників) у разі загрози або виникнення надзвичайних ситуацій у мирний та воєнний час;

планування розміщення евакуйованого населення (працівників) міністерств, (відомств), Автономної Республіки Крим, області, району, міста, об'єкта в безпечних районах та організація приймання евакуйованих, які прибувають з інших областей, міст, об'єктів;

підготовка населення (працівників) до проведення евакуаційних заходів;

підготовка підпорядкованих евакуаційних органів до виконання завдань;

організація оповіщення населення (працівників) про початок евакуації у разі виникнення надзвичайних ситуацій;

визначення зон можливих надзвичайних ситуацій на території Автономної Республіки Крим, області, міста, району, об'єкта;

визначення безпечних районів розміщення евакуйованого населення (працівників) і надання пропозицій керівнику центрального органу виконавчої влади, Голові Ради міністрів Автономної Республіки Крим, голові обласної, міської та районної держадміністрації про закріплення цих районів за міністерством, відомством, областю, містом, районом та об'єктом за погодженням з місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування безпечних районів;

підготовка безпечних районів для розміщення евакуйованого населення (працівників);

оцінка обставин, що склалися внаслідок виникнення надзвичайної ситуації, та підготовка пропозицій керівнику центрального органу виконавчої влади, Голові Ради міністрів Автономної Республіки Крим, голові обласної, міської та районної держадміністрації, керівнику об'єкта для прийняття рішення щодо проведення евакуації населення (працівників);

організація проведення евакуації населення (працівників) і вивезення матеріальних цінностей;

залучення до виконання евакуаційних заходів сил і засобів спеціалізованих служб цивільного захисту та координація їх дій;

контроль за підготовкою та розподілом усіх видів транспортних засобів для забезпечення евакуаційних перевезень;

визначення станцій, портів для посадки (висадки) населення (працівників) і маршрутів руху евакуйованого населення (працівників) транспортними засобами та пішки;

організація приймання евакуйованого населення (працівників) та ведення їх обліку;

контроль за розміщенням та організацією життєзабезпечення евакуйованого населення (працівників);

взаємодія з іншими органами управління і силами цивільної оборони щодо організації та проведення евакуаційних заходів на території Автономної Республіки Крим, області, міста, району;

організація інформаційного забезпечення.

4. До складу евакуаційних комісій входять:

голова евакуаційної комісії;

заступник голови евакуаційної комісії;

секретар евакуаційної комісії;

група зв'язку та оповіщення;

група обліку евакуації населення (працівників) та інформації;

група транспортного забезпечення;

група організації розміщення евакуйованого населення (працівників) у безпечному районі;

група охорони громадського порядку і безпеки дорожнього руху;

група медичного забезпечення;

група матеріально-технічного забезпечення;

5. Групи забезпечення формуються відповідними службами міністерств (відомств), Автономної Республіки Крим, області, міста, району в складі начальника групи і фахівців. Кількість фахівців у групах визначається рішенням керівника міністерства (відомства), Голови Ради міністрів Автономної Республіки Крим, голови обласної, міської, районної держадміністрації та керівника об'єкта.

Основні завдання груп забезпечення евакуаційних заходів:

розроблення розділу Плану евакуації населення (працівників) з питань забезпечення підготовки і проведення евакуації населення (працівників) за своїми напрямками і щорічне його коригування станом на 1 січня поточного року;

визначення сил і засобів, необхідних для забезпечення евакуаційних заходів за своїми напрямками та подача заявок на поповнення недостатньої кількості технічних і матеріальних засобів;

організація забезпечення евакуаційних заходів і розміщення населення

(працівників) у безпечних районах;

узагальнення даних щодо переліку майна, яке підлягає вивезенню в безпечні райони розміщення;

повне і своєчасне забезпечення груп евакуаційної комісії усіма видами оснащення, обладнання робочих місць членів евакуаційної комісії для успішного виконання ними своїх обов'язків.

Збірний евакуаційний пункт (ЗЕП)

Збірні евакуаційні пункти призначені для збору та реєстрації населення (працівників), яке підлягає евакуації, розподілу за поїздами (автоколонами, суднами), пішими колонами, а також забезпечення своєчасного відправлення його на станції (пункти посадки) та вихідні пункти руху пішим порядком.

Збірні евакуаційні пункти створюються:

у міністерствах (відомствах) за рішенням їх керівників;

у містах, районах за рішенням міських, районних державних адміністрацій;

у населених пунктах, які розташовані у зонах можливого катастрофічного затоплення, небезпечного радіоактивного забруднення, районах виникнення стихійного лиха за рішенням центральних, місцевих органів виконавчої влади;

на об'єктах за наказами керівників об'єктів.

До складу адміністрації ЗЕП входять:

начальник збірного евакуаційного пункту;

заступник начальника збірного евакуаційного пункту;

група реєстрації і обліку (4-6 осіб);

група комплектування колон, ешелонів та їх відправлення в безпечні райони (4-6 осіб);

група охорони громадського порядку (2-3 особи);

медичний пункт (3 особи);

кімната матері та дитини (2-3 особи);

комендант.

ЗЕП безпосередньо підпорядковується голові евакуаційної комісії міністерства (відомства), міста (району), об'єкта, а з внутрішніх питань - керівнику об'єкта, на базі якого його створено.

Кількість ЗЕП, їх місця розгортання визначаються з урахуванням загальної чисельності евакуйованого населення (працівників) міста, району, кількості маршрутів вивезення та виведення людей, станцій (портів) посадки.

ЗЕП, які призначаються для відправлення населення (працівників) автомобільним транспортом та пішими колонами, як правило, розгортаються на околицях міст, населених пунктів поблизу маршрутів вивезення (виведення) евакуйованих у безпечні райони, решта ЗЕП розгортаються поблизу залізничних станцій (портів) посадки на транспортні засоби.

Кожному ЗЕП присвоюється порядковий номер, за ним закріплюються території (об'єкти), населення (працівники) яких будуть евакуйовуватись через цей ЗЕП.

Збірні евакуаційні пункти розгортаються в будівлях громадського призначення (школах, клубах) за рішенням центральних та місцевих органів виконавчої влади, наказами керівників об'єктів на період проведення евакуації населення (працівників).

Основні завдання ЗЕП:

підтримання зв'язку з евакуаційною комісією міністерства (відомства), області, міста, району, об'єкта, які закріплені за ЗЕП, транспортними органами, вихідними пунктами пішохідних маршрутів;

інформування голови евакуаційної комісії про час прибуття населення (працівників) на ЗЕП і час відправлення його в безпечні райони (пункти);

ведення обліку евакуйованого населення (працівників), яке вивозиться всіма видами транспортних засобів і виводиться пішим порядком;

в установлені терміни доповідати голові евакуаційної комісії про хід відправлення евакуйованого населення (працівників) у безпечні райони (пункти);

надання необхідної медичної допомоги хворим під час знаходження їх на ЗЕП;

організація охорони громадського порядку на ЗЕП;

забезпечення укриття населення (працівників) у захисних спорудах.

Під час повсякденної діяльності:

розроблення документів, необхідних для керівництва під час підготовки та проведення евакуаційних заходів;

розроблення календарного плану роботи ЗЕП на період підготовки та проведення евакуаційних заходів;

ведення обліку та уточнення населення (працівників) об'єктів, які приписані до ЗЕП і підлягають евакуації;

збір та уточнення відомостей про виділення транспортних засобів, час їх подачі на пункти посадки;

уточнення схеми зв'язку та оповіщення при проведенні евакуаційних заходів;

уточнення відомостей про начальників ешелонів поїздів (суден) та начальників автомобільних і піших колон;

проведення занять і тренувань з особовим складом ЗЕП з метою підготовки їх до дій під час проведення евакуаційних заходів.

З отриманням розпорядження про початок проведення евакуації населення (працівників):

установлення зв'язку з евакуаційною комісією та з приписаними до ЗЕП об'єктами;

повідомити голові евакуаційної комісії про початок та хід евакуації населення (працівників);

уточнення графіку подачі транспортних засобів на пункти посадки та графіку виведення піших колон;

ведення обліку прибуття евакуйованого населення (працівників) на ЗЕП за територіями (об'єктами);

розподілення людей по вагонах (суднах), машинах, колонах і направлення їх на станції посадки та вихідні пункти;

доповідь районній, міській евакуаційній комісії безпечного району про час відправлення евакуйованого населення (працівників) та його кількість.

У разі виникнення аварій, катастроф на вибухово -, пожежо -, хімічно -, радіаційно-небезпечних об'єктах, стихійного лиха, евакуація населення (працівників) може здійснюватись без розгортання збірних евакуаційних пунктів. Завдання ЗЕП у цих випадках покладається на оперативні групи, створені на їх основі, за якими закріплюються відповідні адміністративно-територіальні одиниці. До складу оперативних груп входять представники груп обліку і реєстрації збірних евакуаційних пунктів, транспортного забезпечення, охорони громадського порядку та охорони здоров'я.

Приймальний евакуаційний пункт (ПЕП)

Приймальні евакуаційні пункти (далі - ПЕП) створюються за рішенням голови райдержадміністрації безпечного району для зустрічі, приймання евакуйованого населення (працівників) та організації відправлення його в безпечні пункти розміщення.

Приймальні евакуаційні пункти розгортаються в місцях висадки евакуйованого населення (працівників) поблизу залізничної станції, пристані та пункту висадки з автотранспорту.

Основні завдання ПЕП:

зустріч прибуваючих поїздів, суден, автомобільних та піших колон;

забезпечення організованої висадки та розміщення евакуйованого населення (працівників);

організація відправлення евакуйованого населення (працівників) автомобільним транспортом і пішим порядком у пункти його розміщення;

організація надання медичної допомоги евакуйованому населенню (працівникам);

забезпечення громадського порядку в пунктах висадки;

укриття евакуйованого населення (працівників) при необхідності;

доповідь голові евакуаційної комісії безпечного району про час прибуття, кількості населення (працівників), яке прибуло, та відправлення його до пунктів (місць) розміщення.

До складу приймального евакуаційного пункту входять:

начальник ПЕП;

заступник начальника ПЕП;

група зустрічі, приймання та тимчасового розміщення евакуйованого населення (працівників) (2-3 особи);

група відправлення та супроводу евакуйованого населення (працівників) до пункту розміщення (3-4 особи);

група охорони громадського порядку (2-3 особи);

група забезпечення (2-3 особи);

медичний пункт (1-2 особи);
відповідальний кімнати матері та дитини (1 особа);
відповідальний столу довідок (1 особа).

Проміжний пункт евакуації (ППЕ)

Проміжні пункти евакуації створюються за рішенням голови облдержадміністрації – начальника цивільної оборони області для проведення евакуації населення (працівників) із зон можливого радіоактивного або хімічного забруднення.

Проміжні пункти евакуації розгортаються на зовнішніх межах зон можливого радіоактивного або хімічного забруднення поблизу залізниць, портів, та автомобільних шляхів.

Основні завдання проміжних пунктів евакуації:

облік, реєстрація населення (працівників), яке прибуває із забруднених зон;

дозиметричний та хімічний контроль;

проведення санітарної обробки евакуйованого населення (працівників) та при необхідності надання медичної допомоги хворим;

відправлення евакуйованих до безпечних районів (пунктів) розміщення;

проведення при необхідності заміни або спеціальної обробки забрудненого одягу та взуття;

організація пересадки евакуйованих з транспорту, який рухався по забрудненій місцевості, на “чистий” транспорт;

забезпечення громадського порядку на пункті;

доповідь голові евакуаційної комісії області про час прибуття, кількість населення (працівників), яке прибуло на ППЕ та відправлення його в безпечні райони;

До складу проміжного пункту евакуації входять:

начальник ППЕ;

заступник начальника ППЕ;

комендант ППЕ;

група охорони громадського порядку (2-3 особи);

група регулювання руху (3-4 особи);

медичний пункт (1-2 особи);

санітарно – миючий пункт (2-3 особи);

група реєстрації та обліку (1-2 особи);

пункт харчування (1-2 особи);

пункт заправки пальним (1-2 особи);

пост дозиметричного контролю (1-2 особи).

ІІІ. ПЛАНУВАННЯ ЕВАКУАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ (ПРАЦІВНИКІВ)

1. Метою планування і здійснення евакуаційних заходів є:
зменшення ймовірності втрат населення (працівників);

збереження кваліфікованих кадрів, спеціалістів;
забезпечення стійкого функціонування об'єктів економіки;
створення угруповання сил і засобів захисту населення (працівників) у
безпечних районах з метою проведення рятувальних та інших невідкладних
робіт в осередках надзвичайних ситуацій.

2. Плани евакуації населення (працівників) розробляються
евакуаційними комісіями за рішенням керівників міністерств (відомств),
місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та
об'єктів.

3. У рішенні щодо здійснення евакуації населення (працівників)
визначаються:

райони, в яких необхідно здійснювати евакуаційні заходи;
час початку евакуації населення (працівників) і час закінчення;
завдання евакуаційним органам і спеціалізованим службам ЦЗ;
райони (пункти) розміщення евакуйованого населення (працівників);
порядок вивезення населення (працівників) транспортними засобами
або виведення пішки;
організація управління евакуацією;
всестороннє забезпечення евакуації населення (працівників).

4. Плани евакуації населення (працівників) міністерств (відомств),
областей, районів міст, селищних районів, селищ і об'єктів відпрацьовуються
текстуально за видами надзвичайних ситуацій з додатком карти або схеми.

5. У плані евакуації населення (працівників) зазначаються:
висновки з оцінки обстановки;
порядок оповіщення населення (працівників) про початок евакуації;
кількість населення (працівників), яке підлягає евакуації, за
категоріями;
терміни проведення евакуації;
порядок вивезення населення (працівників) транспортними засобами та
виведення пішки;
розподіл об'єктів за ЗЕП, пунктами посадки;
безпечні райони (пункти) розміщення евакуйованого населення
(працівників);
пункти посадки на транспортні засоби;
маршрути евакуації;
пункти висадки у безпечних районах;
порядок доставки евакуйованого населення (працівників) з пунктів
висадки до районів (пунктів) розміщення;
заходи щодо організації забезпечення громадського порядку на ЗЕП,
ППЕ, ПЕП та регулювання дорожнього руху на маршрутах евакуації;
заходи щодо організації приймання, розміщення, захисту та
життєзабезпечення евакуйованого населення (працівників) у безпечних
районах;
організація управління та зв'язку.

Згідно з вимогами Закону України від 20 березня 2003 року № 638-IV “Про боротьбу з тероризмом” і постанови Кабінету Міністрів України від 14 грудня 2001 року № 1494 “Програма реалізації положень Варшавської конференції щодо спільної боротьби проти тероризму” до Плану розробляється розділ Евакуаційні заходи у випадку проявів тероризму. Визначаються сили та засоби, які залучаються для евакуації населення (працівників) у цьому випадку. Цей розділ погоджується з територіальними органами СБУ (у частині, що стосується об’єктів можливих проявів тероризму) та органами управління у справах захисту населення і територій.

6. Планування евакуаційних заходів у міністерствах (відомствах) здійснюється як в цілому для галузі, так і для центрального апарату міністерства (відомства).

При плануванні евакуаційних заходів у міністерстві (відомстві) визначається порядок роботи об’єктів, що знаходяться у небезпечних районах, чисельність працюючих змін і кількість змін.

Крім того, міністерства (відомства) повинні мати узагальнені дані за галузь щодо евакуації робітників і службовців підвідомчих об’єктів.

При плануванні евакуаційних заходів для центрального апарату визначаються:

- порядок оповіщення та збору працівників міністерства (відомства);

- порядок інструктажу працівників міністерства (відомства) щодо порядку дій у разі виникнення надзвичайних ситуацій та здійснення евакуаційних заходів;

- безпечний район (пункт) розміщення евакуйованих працівників;

- транспортні засоби, що виділяються для евакуації центрального апарату та розподіл їх між структурними підрозділами міністерства (відомства);

- ЗЕП, пункти посадки (висадки) та час прибуття до них працівників міністерства (відомства);

- порядок розміщення працівників міністерства (відомства) у безпечному районі, організація всебічного забезпечення;

- управління евакуаційними заходами.

Плани узгоджуються з усіма службами цивільного захисту та територіальним органом управління у справах захисту населення і територій. Підписи їх керівників повинні бути завірені печатками.

Плани евакуації населення (працівників) підписуються головами евакуаційних комісій міністерств (відомств), Автономної Республіки Крим, обласних, районних державних адміністрацій, міст Києва та Севастополя, об’єктів та затверджуються керівниками цих органів, об’єктів.

Плани евакуації населення (працівників) вводяться в дію у разі виникнення надзвичайної ситуації відповідно до встановленого порядку.

7. Карти (схеми) повинні бути зручними у роботі і в повному обсязі забезпечувати нанесення всієї необхідної інформації стосовно евакуації населення (працівників) у разі виникнення надзвичайних ситуацій.

Умовні позначення на карті (схемі) повинні бути нанесені відповідно додатку 2.

8. На карті (схемі) до Плану евакуації позначаються:

розміщення евакуаційних органів центральних органів виконавчої влади, Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя, районів та об'єктів;

межі зон (районів) виникнення надзвичайних ситуацій;

станції (пункти) посадки (навантаження), станції (пункти) висадки (розвантаження);

безпечні райони (пункти) розміщення евакуаційного населення (працівників);

маршрути вивезення (виведення) населення (працівників) у безпечні райони;

пости регулювання руху на маршрутах евакуації;

медичні заклади на маршрутах евакуації та в районах розміщення евакуйованих;

автозаправні станції, станції (пункти) технічного обслуговування та ремонту;

пункти зв'язку.

Межі зон (районів) виникнення надзвичайних ситуацій позначаються червоним кольором та підкрашуються кольорами: зони радіоактивного зараження – чорним, хімічного – жовтим, катастрофічного затоплення та підтоплення – синім, землетрусу – коричневим, безпечні райони розміщення – зеленим.

Маршрути руху евакуаційних колон позначаються коричневим кольором та підкрашуються кольорами відповідно до позначки кольору району надзвичайної ситуації.

Якщо маршрути і райони евакуації на випадок надзвичайних ситуацій плануються використовувати одні і ті ж, то підкрашуються двома або більшою кількістю кольорів. Умовні позначення на карті згідно з додатком 2.

Маршрути евакуації при наявності 2-х і більше нумеруються, на маршрутах вивезення евакуйованого населення (працівників) автотранспортом позначаються вихідні пункти, назви міст і населених пунктів проходження автоколон.

На маршрутах евакуації пішки позначаються місця малих привалів протягом 15-20 хвилин через кожні 1,5-2 години руху і великих – на початку другої половини добового переходу протягом 1-2 години.

Розмір шрифтів для оформлення карти згідно з додатком 1.

На карті (схемі) позначаються (в таблицях) основні показники з видів надзвичайних ситуацій по районах:

загальна кількість населення (працівників);

розрахунок кількості транспорту, що залучається для евакуаційних перевезень за видами надзвичайних ситуацій;

кількість техніки та особового складу, який залучається для оповіщення евакуаційних органів і населення (працівників).

безпечні райони (пункти) розміщення евакуйованого населення (працівників);

термін проведення евакуації;

кількість техніки та особового складу, який залучається для регулювання руху на маршрутах евакуації;

кількість техніки та особового складу, який залучається для забезпечення охорони громадського порядку при проведенні евакуаційних заходів;

кількість техніки та особового складу, який залучається для надання медичної допомоги.

Таблиці до Плану розробляються у форматі А-4, або А-3 (при необхідності) та в кожному розділі чітко визначається: кількість районів евакуації населення (працівників), кількість населених пунктів та їх найменування, кількість евакуйованого населення (працівників), місця збору та посадки евакуйованого населення (працівників) на автомобільний, залізничний і водний транспорт, пункти висадки, станції призначення, безпечні райони розміщення та маршрути до них.

При розробленні Плану передбачається розділ часткової евакуації населення (працівників) з відповідними розрахунками.

9. План приймання і розміщення евакуйованого населення (працівників) у безпечному районі розробляється евакуаційною комісією місцевого органу виконавчої влади, органу місцевого самоврядування на території якого планується розміщення евакуйованого населення (працівників).

Евакуйоване населення (працівники) розміщується у придатних для проживання будівлях, які у зимовий період опалюються.

10. У Плані прийняття та розміщення евакуйованого населення (працівників) у текстовій частині зазначаються:

порядок оповіщення посадових осіб, які відповідають за приймання евакуйованого населення (працівників);

кількість евакуйованого населення (працівників) за віковими категоріями, яке прибуває у район (пункт) розміщення;

кількість і найменування територій (об'єктів) евакуйованих у район (місто), їх розподіл за районами у місті, сільськими і селищними радами, населеними пунктами (вказуються території (об'єкти), їх кількість та кількість населення (працівників), яке евакуюється з цих територій (об'єктів), розподіл за безпечними районами);

чисельність населення (працівників), яке проживає на відповідній території, де планується розміщувати евакуйоване населення (працівників);

будівлі, споруди, які плануються для розміщення населення (працівників) евакуйованих об'єктів;

пункти висадки евакуйованого населення (працівників), вказуються конкретні місця тимчасового розміщення та кількість евакуйованого населення (працівників), яке прибуває на пункт висадки;

розміщення приймального евакуаційного пункту;

порядок і терміни доставки евакуйованого населення (працівників) з приймальних евакуаційних пунктів до районів (пунктів) розміщення (визначається порядок доставки населення (працівників) з ПЕП до районів (пунктів) розміщення, час виходу (виїзду) та час прибуття до районів розміщення);

порядок розміщення евакуйованого населення (працівників);

порядок забезпечення евакуйованого населення (працівників) продуктами харчування, водою, предметами першої необхідності, медичним та іншими видами обслуговування (визначаються місця розташування груп забезпечення).

11. На карті (схемі) до Плану приймання та розміщення евакуйованого населення (працівників) позначаються:

пункти висадки евакуйованого населення (працівників), залізничні станції висадки;

місця розгортання приймальних евакуаційних пунктів;

кількість населення (працівників), яке прибуває на ПЕП;

розподіл евакуйованих територій (об'єктів) за районами (пунктами) розміщення;

місця розміщення евакуаційних органів і термін приведення їх у готовність до приймання евакуйованого населення (працівників);

схема зв'язку, оповіщення та управління.

План приймання і розміщення евакуйованого населення (працівників) підписується головою евакуаційної комісії та затверджується керівником відповідного місцевого органу виконавчої влади, органу місцевого самоврядування.

План приймання і розміщення евакуйованого населення (працівників) включає розділ транспортного забезпечення евакуації, в якому зазначається:

кількість транспортних засобів кожного виду і термін їх подачі до пунктів посадки, від яких транспортних підприємств залучаються транспортні засоби;

кількість населення (працівників), яке вивозиться (вказується загальна чисельність по кожному пункту посадки);

терміни відправлення евакуйованого населення (працівників) у безпечні райони (вказуються місця посадки та час відправлення);

терміни прибуття евакуйованого населення (працівників) до пунктів висадки (вказується час прибуття у пункти висадки);

маршрути руху транспортних засобів (вказується кількість маршрутів та їх номери);

кількість рейсів (вказується кількість людей по рейсах та кількість транспортних засобів);

порядок вивезення евакуйованого населення (працівників) з пунктів висадки до пунктів розміщення (кількість автотранспортних засобів, від яких автомобільних підприємств виділяються, час прибуття до пункту висадки, маршрути руху автотранспорту до пунктів розміщення)

При здійсненні евакуації в межах Автономної Республіки Крим, своєї області, району, району міста, селища план приймання евакуйованого населення (працівників) окремо не відпрацьовується, але у План евакуації населення (працівників) включаються усі розділи текстуальної частини плану приймання евакуйованого населення (працівників) та відображаються на карті (схемі).

Для транспортного забезпечення евакуаційних заходів залучається у мирний час весь транспорт, що є на відповідній адміністративній території за заявками міністерств (відомств), уповноважених органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим, областей, районів, міст до відповідних транспортних органів.

IV. ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ ЕВАКУАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ (ПРАЦІВНИКІВ) У РАЗІ ВИНИКНЕННЯ НАДЗВИЧАЙНОЇ СИТУАЦІЇ ТЕХНОГЕННОГО АБО ПРИРОДНОГО ХАРАКТЕРУ

1. Проведення організованої евакуації, запобігання проявам паніки і недопущення загибелі людей забезпечується шляхом:

- планування евакуації населення (працівників);
- визначення безпечних районів, придатних для розміщення евакуйованого населення (працівників);
- організації оповіщення керівників підприємств і населення про початок евакуації;
- організації управління евакуацією;
- всєбічного життєзабезпечення в безпечних районах розміщення евакуйованого населення (працівників);
- навчання населення (працівників) діям під час проведення евакуації.

Евакуація населення (працівників) здійснюється комбінованим способом, який передбачає вивезення основної частини населення (працівників) з районів надзвичайних ситуацій техногенного, природного та воєнного характеру усіма видами наявного транспорту, в поєднанні з виведенням пішим порядком.

Залежно від рівня надзвичайної ситуації рішення щодо здійснення евакуації населення (працівників) приймають:

- на загальнодержавному рівні - Кабінет Міністрів України;
- на регіональному рівні - Голова Ради міністрів Автономної Республіки Крим, голова обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації;
- на місцевому та міському рівні - керівник відповідного місцевого органу виконавчої влади;
- на об'єктовому рівні - керівник об'єкта.

2. З отриманням розпорядження (сигналу) про проведення евакуації керівники центральних органів виконавчої влади, Голова Ради міністрів Автономної Республіки Крим, голови обласних, районних, міських державних адміністрацій, керівники об'єктів, організують оповіщення

населення (працівників) відповідних адміністративних територій, об'єктів про початок евакуації.

При оповіщенні населенню (працівникам) повідомляється час прибуття на ЗЕП.

Населення (працівники), яке підлягає евакуації, до визначеного часу самостійно міським транспортом прибуває на ЗЕП і проходить реєстрацію. На ЗЕП населення (працівники), яке евакуюється транспортом, розподіляється по вагонах (автомашинах, суднах) та організовано направляється на пункти посадки. Населення (працівники), яке підлягає евакуації пішим порядком, формується у колони та виводиться на вихідні пункти маршрутів.

Піші колони формуються за об'єктами господарювання, чисельність колони не повинна перевищувати 1000 осіб. Швидкість руху колони планується 2-3 км/год., дистанція між колонами до 500 метрів. Величина добового переходу може складати 20-30 км, тривалість привалів складає:

малих-10-15 хвилин;

великих-1-2 години.

Малі привали призначаються кожні 1-1,5 години руху, великий – на початку другої половини добового переходу, як правило, за межами зон (районів) можливих негативних факторів надзвичайної ситуації.

Керівники центральних органів виконавчої влади, Автономної Республіки Крим, областей, міст, районів, об'єктів уточнюють підлеглим завдання і порядок проведення запланованих евакуаційних заходів з урахуванням обстановки, що склалася, керують евакуацією, організовують роботу служб цивільного захисту щодо всебічного забезпечення евакуаційних заходів, організовують взаємодію з сусідніми областями з питань розміщення на їх території евакуйованого населення (працівників) доповідають по інстанції про хід евакуації.

Голови евакуаційних комісій уточнюють завдання керівникам об'єктів, ЖЕК з проведення евакуаційних заходів, розгортають ЗЕП і контролюють діяльність об'єктів і ЖЕК з оповіщення населення (працівників), своєчасність збору населення (працівників) та відправлення його у безпечні райони. Разом з керівниками транспортних органів розгортають роботу пунктів посадки, уточнюють порядок використання міського транспорту для доставки населення (працівників) на ЗЕП і пункти посадки, ставлять завдання начальникам маршрутів евакуації пішим порядком та вручають їм схеми здійснення маршруту, керують формуванням піших колон і виведенням їх на вихідні пункти, підтримують зв'язок з приймальними пунктами в безпечних районах, інформують їх про відправлення піших колон, поїздів, автоколон, суден, склад та кількість евакуйованого населення (працівників). Висилають у райони розміщення своїх представників для вирішення питань приймання, розміщення та захисту евакуйованого населення (працівників).

Керівники та голови евакуаційних комісій територій (об'єктів), ЖЕК уточнюють номери залізничних потягів, автомобільних колон і суден, які призначені для евакуації населення (працівників) згідно з Планом евакуації,

здійснюють оповіщення населення (працівників), організовують його збір та реєстрацію на ЗЕП, формують піші колони, уточнюють маршрути руху піших колон, вихідні пункти та порядок виходу до них, інструктують начальників піших колон, начальників ешелонів та старших автомобільних колон, забезпечують їх виписками зі схеми маршу та засобами зв'язку, організовують відправлення піших колон, посадку населення (працівників) на транспорт та відправлення його в безпечні райони, надають допомогу місцевим органам виконавчої влади безпечних районів у розміщенні прибуваючого населення (працівників).

Керівники міністерств та відомств уточнюють завдання посадовим особам, які відповідають за евакуацію міністерства (відомства) у позаміські пункти управління, керують евакуацією центрального апарату та підвідомчих організацій, контролюють хід евакуації робітників і службовців об'єктів, підпорядкованих міністерству (відомству).

Начальники ЗЕП здійснюють оповіщення та збір особового складу пункту, уточнюють його обов'язки, підтримують зв'язок з начальниками пунктів посадки і закріплених об'єктів. При зміні часу виходу піших колон, подачі та відправлення транспорту уточнюють графіки відправлення населення (працівників), організовують приймання та реєстрацію прибуваючого населення (працівників), його відправлення на вихідні пункти піших маршрутів на пункти посадки на транспортні засоби.

Начальники піших колон прибувають на ЗЕП і разом з адміністрацією ЗЕП формують колони, виводять їх у вихідні пункти, доповідають начальникам маршрутів та з їх дозволу починають рух по маршрутах, у ході руху підтримують дисципліну та порядок у колоні, доповідають начальнику маршруту про проходження пунктів регулювання і прибуття на ППЕ.

Начальники ешелонів та старші автомобільних колон прибувають на ЗЕП та разом з його адміністрацією розподіляють населення (працівників) по вагонах (автомашинах, суднах) організовують пересування населення (працівників) від ЗЕП до місць посадки та посадки його у транспортні засоби, під час руху підтримують дисципліну серед евакуйованого населення (працівників), контролюють дотримання ними заходів безпеки та правил проїзду на транспорті.

Адміністрація пунктів посадки, начальники станцій, портів та пристаней з прибуттям евакуйованого населення (працівників) до місць посадки разом з представниками керівництва об'єктів здійснюють організовану посадку населення (працівників) у вагони (судна) та забезпечують своєчасне відправлення поїздів (суден) у безпечні райони. У випадку затримки подачі транспорту негайно інформують про це начальників ЗЕП.

Евакуаційні комісії безпечних районів приводять у готовність пункти висадки населення (працівників), уточнюють чисельність прибуваючого населення (працівників) та порядок подачі транспорту, призначеного для його вивезення в безпечні райони розміщення.

У разі виникнення аварії на хімічно - або радіаційно - небезпечному об'єкті евакуація населення (працівників) здійснюється у два етапи:

перший - від місця знаходження людей до межі зони забруднення;

другий – від межі зони забруднення до пункту розміщення евакуйованого населення (працівників) в безпечних районах.

На межі зони забруднення в проміжному пункті евакуації здійснюється пересадка евакуйованого населення (працівників) з транспортного засобу, який рухався забрудненою місцевістю, на незабруднений транспортний засіб.

Забруднений транспортний засіб використовується для перевезення населення (працівників) тільки забрудненою місцевістю.

Голови районних, міських державних адміністрацій, органів самоврядування безпечних районів приводять у готовність евакуаційні та транспортні органи, організують подачу транспорту до пунктів висадки для вивезення населення (працівників), а також розвідку маршрутів евакуації та регулювання дорожнього руху, забезпечують приймання та розміщення прибуваючого населення (працівників).

Евакуація населення (працівників) із зон можливого катастрофічного затоплення здійснюється, у першу чергу, з населених пунктів, що знаходяться поблизу гребель, хвиля прориву може досягти яких менше ніж за 4 години, а з інших населених пунктів – за наявності безпосередньої загрози їх затоплення.

Інформаційне забезпечення евакуйованого населення (працівників) про порядок дій у різних ситуаціях та про оперативну обстановку здійснюється уповноваженим органом територіального управління з питань цивільного захисту з використанням для цього системи оповіщення, засобів радіомовлення та телебачення із залученням, у разі потреби, сил і засобів органів МВС.

Евакуйовані громадяни (працівники) повинні мати при собі паспорт, свідоцтво про народження, військовий квиток, документ про освіту, трудову книжку або пенсійне посвідчення, гроші та цінності, продукти харчування і воду на три доби, постільну білизну, необхідний одяг, взуття загальною вагою не більше як 50 кг на кожного члена сім'ї. Дітям дошкільного віку вкладається у кишеню або пришивається до одягу записка, де зазначається прізвище, ім'я та по батькові, домашня адреса, а також ім'я та по батькові матері та батька.

V. ЗАВДАННЯ ОСНОВНИХ ВИДІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕВАКУАЦІЙНИХ ЗАХОДІВ

1. Розвідка:

своєчасне отримання достовірних даних з радіаційної, хімічної, пожежної, медичної, біологічної, ветеринарної, обстановки у небезпечних районах, на маршрутах евакуації і у безпечних районах розміщення евакуйованого населення (працівників).

Рішення на проведення евакуації може бути прийнято тільки на підставі повних та достовірних даних всіх видів розвідки.

2. Транспортне забезпечення:

підтримання у постійній готовності транспортних органів, сил та засобів, що залучаються до виконання евакуаційних перевезень;

максимальне використання можливостей усіх видів транспортних засобів для організації виконання у короткі терміни евакуаційних перевезень;

забезпечення сталої роботи транспорту, відновлення транспортних засобів, які беруть участь у здійсненні евакуаційних перевезень;

забезпечення безперервного управління евакуаційними перевезеннями.

3. Інженерне забезпечення:

інженерне обладнання ЗЕП, ППЕ, ПЕП, пунктів посадки, висадки, маршрутів евакуації;

проведення робіт з покращення стану доріг та посилення мостів, забезпечення проходження автотранспортних колон у важко прохідних місцях;

забезпечення евакуйованого населення (працівників) питною водою.

4. Медичне забезпечення:

проведення організаційних, лікувальних, санітарно-гігієнічних і протиепідемічних заходів;

своєчасне надання медичної допомоги ураженим і хворим у ході евакуації;

попередження виникненню та розповсюдженню масових інфекційних хвороб;

підготовка та здійснення санітарної обробки населення (працівників);

контроль за санітарно-гігієнічним станом місць тимчасового та постійного розміщення евакуйованих;

організація лабораторного контролю за якістю питної води та харчових продуктів;

своєчасне виявлення інфекційних хворих, їх ізоляція та госпіталізація.

5. Матеріально-технічне забезпечення:

організація технічного обслуговування і ремонту транспортних засобів, які використовуються для здійснення евакуаційних перевезень, забезпечення запасними частинами;

забезпечення пально-мастильними матеріалами транспортних засобів, залучених до евакуаційних перевезень;

забезпечення евакуйованого населення (працівників) продуктами харчування та предметами першої необхідності.

6. Радіаційний та хімічний захист:

організація і проведення радіаційної та хімічної розвідки;

забезпечення населення (працівників) засобами радіаційного та хімічного захисту;

використання засобів колективного захисту населення (працівників) від радіаційної та хімічної небезпеки;

проведення дозиметричного та хімічного контролю;

підготовка та проведення спеціальної обробки одягу та транспорту.

7. Зв'язок та оповіщення:

своєчасне доведення розпорядження (сигналу) до керівного складу ЦО та евакуаційних органів всіх рівнів про проведення евакуації;
оповіщення населення (працівників) про початок евакуації;
доведення сигналів ЦО до населення в ході проведення евакуації;
забезпечення стійкого управління в ході проведення евакуації з використанням діючих загальнодержавних та відомчих мереж зв'язку з усіма ланками сил ЦО.

8. Охорона громадського порядку і безпеки дорожнього руху:

забезпечення охорони громадського порядку на ЗЕП, ПЕП, ППЕ, пунктах посадки та висадки, на маршрутах евакуації та в безпечних районах розміщення;

охорона особливо важливих об'єктів у період евакуації населення (працівників);

регулювання дорожнього руху та забезпечення безпеки дорожнього руху на міських та позаміських маршрутах евакуації;

боротьба зі злочинністю у містах, на маршрутах евакуації та районах розміщення.

9. Інформаційне забезпечення:

інструктування населення (працівників) про порядок дій на різних етапах евакуації, інформування його про обстановку, що склалася;

виготовлення пам'яток та інструкцій щодо дій населення (працівників) при отриманні розпорядження на евакуацію;

інформування населення безпечного району про порядок розміщення евакуйованого населення (працівників).

Для кожного виду забезпечення розробляються обґрунтовані розрахунки, конкретно визначаються сили та засоби, які залучаються для забезпечення евакуаційних заходів у випадку виникнення надзвичайної ситуації, органи управління, посадові особи, які відповідають за організацію виду забезпечення, терміни виконання завдань, місця розміщення підприємств, установ та організацій, які здійснюють забезпечення.

VI. ОСОБЛИВОСТІ ПЛАНУВАННЯ І ПРОВЕДЕННЯ ЕВАКУАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ (ПРАЦІВНИКІВ) У ВОЄННИЙ ЧАС

Метою планування і здійснення евакуаційних заходів у воєнний час є:
зменшення ймовірних втрат населення (працівників);
збереження кваліфікованих кадрів, спеціалістів;
забезпечення стійкого функціонування об'єктів економіки;
створення угруповань сил і засобів захисту в позаміській зоні з метою проведення рятувальних та інших невідкладних робіт в осередках надзвичайних ситуацій в особливий період.

Плани евакуації населення (працівників) у воєнний час розробляються завчасно текстуально з додатком карти (схеми) за формою і змістом як у мирний час.

У воєнний час евакуації підлягає населення (працівники), яке проживає в населених пунктах, що знаходяться:

- у районах можливих бойових дій;
- у зонах небезпечного радіоактивного забруднення;
- у зонах можливого катастрофічного затоплення.

Залежно від обстановки, яка склалася на час надзвичайної ситуації, може бути проведено загальну або часткову евакуацію населення (працівників).

Загальна евакуація в особливий період здійснюється в окремих регіонах держави за рішенням Кабінету Міністрів України для всіх категорій населення (працівників).

Часткова евакуація здійснюється, як правило, в умовах переведення за рішенням Кабінету Міністрів України системи цивільного захисту на воєнний стан до початку застосування агресором сучасних засобів ураження.

Під час проведення часткової евакуації завчасно вивозиться не зайняте у виробництві та сфері обслуговування населення: студенти, учні спеціальних навчальних закладів, вихованці дитячих будинків, пенсіонери та інваліди, які утримуються у будинках для осіб похилого віку, разом з викладачами та вихователями, обслуговуючим персоналом і членами їхніх сімей.

Робітники та службовці підприємств, які продовжують у воєнний час виробничу діяльність у містах і небезпечних районах, після вивезення і розміщення в позаміській зоні, позмінно виїжджають у міста і небезпечні райони для роботи на своїх підприємствах. Після закінчення робочої зміни вони повертаються в позаміську зону на відпочинок.

Робітники і службовці підприємств, які не зупиняють у воєнний час роботу в містах і небезпечних районах, розміщуються в позаміській зоні з таким розрахунком, щоб час на перевезення їх до місця роботи і назад не перевищував 4 години.

Евакуація населення (працівників) здійснюється за виробничо – територіальним принципом.

Виробничий принцип евакуації населення (працівників) передбачає вивезення і розміщення в позаміській зоні робітників, службовців і членів їх сімей, студентів, учнів спеціальних навчальних закладів і професійно – технічних училищ по об'єктах.

Територіальний принцип евакуації населення (працівників) передбачає вивезення населення (працівників) з місць проживання в безпечні райони позаміської зони. Здійснення евакуації населення (працівників) по територіальному принципу, як правило, здійснюється через житлово-експлуатаційні організації.

Евакуйоване населення (працівники) розміщується в позаміській зоні в громадських будівлях, у житлових будинках, які належать органам виконавчої влади, міністерствам, відомствам, житлово-будівельним кооперативам і громадянам на правах особистої власності, в опалюваних будинках дач.

Виконавчими комітетами районних і міських рад народних депутатів видаються ордера евакуйованим об'єктам на право заняття громадських будівель та приміщень у позаміській зоні згідно з додатком 3.

На все населення (працівників), які підлягають евакуації, складаються списки згідно з додатком 4 в трьох екземплярах:

перший залишається на об'єкті або житлово-експлуатаційній конторі;

другий направляєється на ЗЕП при здійсненні евакуації;

третій направляєється евакуаційній комісії.

Списки складаються по об'єктах та ЖЕК і уточнюються при одержанні розпорядження на проведення евакуації.

Не зайняті у виробництві члени сімей робітників та службовців заносяться до списку за місцем роботи останніх.

Евакуація населення (працівників) здійснюється комбінованим способом, який передбачає вивезення основної частини населення (працівників) з міст і небезпечних районів усіма видами транспорту в поєднанні з виведенням найбільш витривалої частини населення (працівників) пішки.

Транспортом вивозяться:

робітники і службовці підприємств, які в особливий період продовжують виробничу діяльність у містах і небезпечних районах;

населення, яке не може пересуватися пішки (вагітні жінки та жінки з дітьми до 10-ти років, хворі, жінки старші 60-ти років і чоловіки старші 65-ти років, інваліди).

Організація транспортного забезпечення покладається на органи управління залізничного, автомобільного, водного та авіаційного транспорту.

Органи управління транспортом забезпечують транспортними засобами виконання заходів цивільної оборони:

проведення розвідки зон (районів) надзвичайних ситуацій, маршрутів вивезення населення (працівників) у безпечні райони;

вивезення населення (працівників) з районів бойових дій, зон радіоактивного, хімічного забруднення, катастрофічного затоплення місцевості та стихійного лиха;

вивезення уражених, поранених з осередків (районів) ураження до лікувальних установ;

перевезення працюючих змін підприємств, що продовжують виробничу діяльність у містах;

перевезення спеціалізованих і невоєнізованих формувань сил цивільної оборони до осередків (районів) надзвичайних ситуацій;

перевезення матеріалів і устаткування для забезпечення проведення рятувальних та інших невідкладних робіт у разі виникнення надзвичайних ситуацій.

Для здійснення евакуаційних заходів в особливий період залучаються усі види транспорту (автомобільний, залізничний, водний, авіаційний) незалежно від їх відомчої належності і не задіяного для забезпечення заходів з мобілізації та розгортання Збройних Сил України.

Для виконання завдань евакуаційних перевезень на базі автопідприємств створюються невоєнізовані автомобільні формування цивільної оборони:

автомобільні колони для перевезення населення (АКН);

автомобільні колони для перевезення вантажів (АКВ);

автомобільні колони для перевезення сільськогосподарських тварин (АКТ);

автомобільні санітарні колони (АСК).

Для вивезення населення (працівників) з міст може використовуватись автомобільний транспорт, який належить міським автопідприємствам і установам. При його нестачі за рішенням начальника цивільної оборони області залучається автотранспорт сільських районів.

Автомобільний транспорт сільських районів, а при необхідності частина міського транспорту використовується в основному для вивезення населення (працівників) з приймальних евакуаційних пунктів і пунктів висадки до місць розміщення в позаміській зоні.

Для евакуації населення (працівників) залізничним транспортом формуються евакуаційні поїзди з пасажирських і вантажних вагонів зі збільшенням до гранично можливих норм кількості вагонів.

Водний транспорт залучається в першу чергу для вивезення робітників і службовців морських (річкових) підприємств з членами їх сімей, а також робітників і службовців інших підприємств та населення, яке проживає поблизу портів (причалів).

Легкові автомобілі, катери, моторні човни, що знаходяться в приватній власності, використовуються, як правило, для вивезення членів сім'ї власників цього транспорту за погодженням зі службою охорони громадського порядку та безпеки дорожнього руху.

Повітряний транспорт використовується для вивезення на далеку відстань оперативних груп, працівників науково дослідних інститутів і конструкторських бюро, діяльність яких переноситься в нові безпечні райони (місця), а також населення (працівників), яке евакуюється з важкодоступних районів (місць).

Перевезення працюючих змін підприємств, що продовжують виробничу діяльність у воєнний час у містах, планується і здійснюється з урахуванням змінного графіку роботи підприємств.

Вивезення матеріальних цінностей планується центральними, місцевими органами виконавчої влади транспортними засобами, які непридатні для перевезення людей, а також тими, які звільнюються по мірі завершення евакуації населення (працівників).

Кількість транспортних засобів для здійснення евакуаційних заходів визначається транспортними органами за заявками міністерств, відомств, місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, об'єктів.

Для вирішення завдань, які можуть виникнути в ході здійснення евакуації, необхідно планувати резерв автотранспортних засобів і визначити порядок його використання.

Плани евакуації населення (працівників) повинні бути узгоджені з планами функціонування господарства держави в особливий період у частині використання природних ресурсів, матеріально – технічних засобів, транспортних засобів і комунікацій, розміщенням та забезпеченням життєдіяльності евакуйованого населення (працівників) у позаміській зоні.

Центральні органи виконавчої влади, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування у межах своїх повноважень забезпечують здійснення евакуації населення (працівників) з районів небезпечних для проживання та матеріальних цінностей, які мають важливе державне, господарське і культурне значення.

VII. ПЕРЕЛІК НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ З ПИТАНЬ ЕВАКУАЦІЇ

Закон України від 24 червня 2004 року № 1859-IV “Про правові засади цивільного захисту”.

Закон України від 24 березня 1999 року № 1281-XIV “Про Цивільну оборону України”.

Закон України від 16 березня 2000 року № 1550-III “Про правовий режим надзвичайного стану”.

Закон України від 8 червня 2000 року № 1809-III “Про захист населення і територій від надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру”.

Указ Президента України від 26 березня 1999 року № 284/99 “Про Концепцію захисту населення і територій у разі загрози та виникнення надзвичайних ситуацій”.

Постанова Кабінету Міністрів України від 26 жовтня 2001 року № 1432 “Про порядок проведення евакуації населення у разі загрози або виникнення надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру”.

- Додатки:
1. Розміри шрифтів на Плані евакуації на 1 арк. в 1 прим.
  2. Умовні позначення при оформленні Плану евакуації заходів на 2 арк. в 1 прим.
  3. Зразок ордеру на заняття будівель, приміщень на 1 арк. в 1 прим.
  4. Зразок списку евакуйованого населення (працівників) на 1 арк. в 1 прим.

Перший заступник Міністра

В.М. Чучковський